

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 19Csp/222/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118216415
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Baranová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2019:8118216415.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Danielou Baranovú v spore žalobcu: N. C., G.. XX.X.XXXX, E. K. K. XX, XXX XX O. zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 634,40 eura, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 634,40 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. Priznáva žalobcovi vo vzťahu k žalovanému nárok na 100 % náhradu trov konania, o ktorej výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 26.11.2018 domáhal voči žalovanému primeraného finančného zadostučinenia vo výške 634,40 eura na základe toho, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov sp.zn. 28C/308/2015 o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešný.

2. Žalovaný s návrhom nesúhlasil a poukázal na to, že „popiera uplatňovaný nárok čo do základu a aj jeho výšky. Zákonná úprava podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. vyžaduje postup podľa prvej vety (domáhanie sa ochrany svojho práva). Za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy úvaha o vzniku nároku na finančné zadostučinenie. Ako však uvádza v rozsudku sp. zn. 14Co91/2012 Krajský súd v Prešove, s ohľadom na jeho (pozn. § 3 ods. 5 uvedeného zákona) neurčitú hypotézu a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadostučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení. Z podanej žaloby nevyplývajú žiadne skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadostučinenia ako spôsobu zavŕšenia ochrany spotrebiteľa. Jeho vznik nie je automatický; naopak, vznik tohto nároku treba chápať ako prostriedok završujúci ochranu spotrebiteľa za situácie, kedy to okolnosti vyžadujú. Z podanej žaloby nevyplýva ani označenie práva spotrebiteľa, ktoré malo byť porušené a vo vzťahu ku ktorému (porušeniu) sa finančné zadostučinenie uplatňuje. Z ustanovení zákona č. 250/2007 Z.z. nevyplýva, že nárok na finančné zadostučinenie vzniká okamihom úspešnosti žaloby podanej spotrebiteľom, ale výlučne len vtedy, ak spotrebiteľ súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žalobca výšku ním uplatňovaného nároku odôvodňuje tak, že má ísť o sumu, o ktorú sa chcel žalovaný bezdôvodne obohatiť. Toto tvrdenie popiera, nakoľko k dnešnému dňu eviduje žalovaný voči žalobcovi neuhradenú pohľadávku z právoplatného súdneho rozhodnutia vydaného OS Bratislava V pod sp.zn. 3Zm/1103/2013 zo dňa 14.02. 2014.

3. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne a oboznámením obsahu spisu tunajšieho súdu sp.zn. 28C/308/2015 a zistil tento skutkový stav:

4. Dňa 13.8.2015 podal žalobca proti žalovanému na tunajšom súde žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 643,40 eura, ktorá sa viedla pod sp.zn. 28C 308/2015.

5. Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 9.11.2017 č.k. 28C/308/2015-33 bolo rozhodnuté tak, že „žalovaný je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 634,40 eur s 5,15 % úrokom z omeškania od 28.4.2015 až do zaplatenia v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.“

Súd z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že „žalobca a žalovaný uzavreli zmluvu o úvere č. 16293576212 dňa 20.12.2012, a podľa tejto zmluvy žalovaný poskytol žalobcovi finančné prostriedky vo výške 1.644 eur, avšak s dohodnutou odmenou 744 eur v zmluve. Žalovanému celkovo žalobca uhradil sumu 1.534,40 eur. Žalobca v zmluve uviedol, že žalovaný po zistení, že je držiteľom živnostenského listu pripravil zmluvu na IČO, avšak on túto zmluvu neuzatváral na podnikateľské účely.

Súd mal za to, že neboli splnené náležitosti podľa citovaných zákonných ustanovení a považuje teda úver za bezúročný a bez poplatkov. Poukázal pritom na citované zákonné ustanovenia § 9 ods. 2 a ako nedostatky zmluve vytyka písm. g), celková výška a konkrétna mena spotrebiteľského úveru poukazujúc na to, že v úverovej zmluve žalovaný zavádzal, keď uvádzal, že je to úver na 1.644 eur, keď reálne žalovaný čerpal finančné prostriedky iba vo výške 900 eur. Taktiež poukázal na absenciu písm. i), j) a k) v predmetnej zmluve, ako aj na to, že nebolo preukázané zo strany žalovaného dodržanie povinnosti podľa § 7 ods. 1. Žalovaný v danom prípade nepreukázal, že by si tieto povinnosti splnil. Preto súd považoval predmetnú úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov.

Keďže žalobcovi bol poskytnutý úver v celkovej výške 900 eur a preukázateľne zaplatil žalobca na základe listinných dôkazov sumu 1.644 eur, súd návrhu na vydanie bezdôvodného obohatenia vyhovel žalovanej výške 634,40 eur.

6. Rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 10Co/100/2017-92 bol potvrdený s tým, že odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie uzavrel, že zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a žalobcovi je dôvodné priznať postavenie spotrebiteľa. S ohľadom na vyššie uvedené zmluva o úvere zároveň predstavuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

V zmluve absentuje údaj o úrokovej sadzbe podľa § 9 ods. 2 písm. i) ZoSÚ. V zmluve nie je uvedený ani údaj o RPMN, ktorý je v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch obligatívnou náležitosťou zmluvy o úvere. V predmetnej zmluve nie je uvedená výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. Tak explicitne presné ustanovenie akým je ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. cez prizmu eurokonformného výkladu nemožno ignorovať a tolerovať absenciu údajov o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v žiadnej zmluve o úvere.

Neuvedenie týchto náležitostí v zmluve zákon o spotrebiteľských úveroch postihuje tým, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 ZoSÚ).

Za daného stavu odvolací súd konštatuje, že záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu absencie obligatívných náležitostí zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 v spojení s § 11 ods. 1 ZoSÚ je správny.

7. Z výsluchu žalobcu v tomto konaní súd zistil, že „tento úver nebral na podnikanie. Dokončoval dom a potreboval som na toto peniaze. V zmluve boli úžerné úroky. Nevie o tom, aby s ním bola uzavretá dohoda o zrážkach zo mzdy a blankozmenka. Napriek tomu voči nemu žalovaný nároky zo zmenky uplatnil“.

8. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd právne uzatvára:

9. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 634,40 eura v súvislosti s úspešným uplatnením porušenia práva zo strany žalovaného na základe na základe rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 28C/308/2015.

10. Podľa § 3 ods. 5 tretia veta Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľ, ktorý na súd úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovené týmto zákonom osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti týmto zákonom osobitnými predpismi zodpovedá.

11. Súd konštatuje, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 28C/308/2015 žalobca úspešne uplatnil porušenie spotrebiteľského práva, pričom sa žalovaný dopustil pri tomto právnom vzťahu množstva závažných porušení spotrebiteľského práva.

12. Ohľadom námietok žalovaného o nedôvodnosti žaloby a nesplnení podmienok zákona pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia, súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 371/2018, ktorý uvádza, že v prípade spotrebiteľskej legislatívy je popri gramatickom výklade namieste použiť aj výklad teologický v súlade so zmyslom právnej úpravy, ktorý je v tomto prípade determinovaný princípom potreby zvýšenej ochrany spotrebiteľa. Ten vychádza z požiadavky korektných spotrebiteľských zmlúv voči spotrebiteľom, zo zákazu zneužívania dominantného postavenia dodávateľa a zákazu používania zmluvných podmienok, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán.

13. Súd poukazuje aj na nález Ústavného súdu SR zo dňa 17.2.2016 sp.zn. I.ÚS 548/2015, podľa ktorého zákaz bezdôvodného obohatenia patrí svojou povahou do kategórie základných a všeobecných princípov, na ktorých stojí od nepamäti celý kontinentálny právny poriadok.

14. S poukazom na vyššie uvedené s ohľadom na závažné porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol na súde je priznanie finančného zadostučinenia plne dôvodné.

Pri určení výšky priznaného zadostučinenia súd prihliadol k tomu, že žalobca uzavrel so žalovaným zmluvu, v ktorej tento zavádzal nielen ohľadom toho, že zmluvu uzatváral na podnikateľské účely, čím by zmluva nepoživala ochranu spotrebiteľskej zmluvy, ale aj ohľadom obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, dokonca uplatnil nároky voči žalobcovi zo zmenky, na toto konanie aj poukazuje vo svojom vyjadrení. Súd je však presvedčený, že predmetné nároky zo zmenky sú nedôvodnými a zneužitím zmenkového práva v spotrebiteľských vzťahoch. Súd takémuto konaniu žalovaného nemôže poskytnúť právnu ochranu, nieto aby k nárokom zo zmenky prihliadal v negatívnom slova zmysle vo vzťahu k zisteniu dôvodnosti primeraného finančného zadostučinenia v tomto spore.

15. Pokiaľ sa teda žalobca domáha primeraného finančného zadostučinenia vo výške bezdôvodného obohatenia, ktorým sa žalovaný na jej úkor obohatil, súd ho považuje vzhľadom na okolnosti prípadu za primerané a jeho nároku v celom rozsahu vyhovel.

16. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovení §§ 255 a 262 CSP., podľa ktorých súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

17. Súd ustalauje, že žalobca mal vo veci plný úspech, a preto mu priznal voči žalovanému nárok na 100% náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresný súd Prešov. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov

sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha. (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie skutočností, rozhodujúcich

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, skutkovým

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré procesnej uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné

uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má

vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia

lehoty na podanie odvolania. (§ 365 CSP).